

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

κεφαλήν εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐξερράγη εἰς κλαύματα καὶ ἀναστενάγματα.

— Μὴ κάμνης ὡς παῖδι, ἔλεγεν ἡ Φωτεινή, προσπαθοῦσα νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὸ στήθος της, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε σπασμωδικῶς.

— Θὰ τελειώσῃς; Τί εἶναι αὐτὰ; Τί ἔπαθες;

— Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἐναντίον μου, ἐτραύλισε προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Συχαίνομαι τὸν ἑαυτὸν μου. Τὰ ἔκαμν ὅλα ἄνω κάτω! Θέλω ν' ἀποθάνω!

— Καὶ διὰ τοῦτο ἦλθες νὰ μ' εὔρης, αἰ; — Θέλεις νὰ ἰδῆς ἀπὸ τώρα τί εἶναι ἡ κόλασις, προτοῦ τὴν δοκιμάσῃς ἔς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Θέλω νὰ μείνω μαζὶ σου. Ἄν με διώξῃς, Φωτεινή, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ πάγω νὰ σκοτωθῶ.

— Δὲν θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ χειρότερον.

— Δὲν θὰ εἶναι χειρότερον παρὰ νὰ μείνω μαζὶ σου;

— Ὅχι. Ἐκεῖνο θὰ ἔχῃ ἐπίλογον μίαν κηδεῖαν, καὶ ἐτελείωσε, ἐνῶ τὸ ἄλλο . . . Δὲν συλλογίζεσαι τὰς συνεπειὰς του;

— Θὰ κάμνωμεν μουσικὴν πολλήν. Πηγαίνωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἢ τὴν Ἀλγερίαν, νὰ λησμονήσω τὰς Ἀθήνας!

— Ὅχι, δὲν θὰ τὰς λησμονήσῃς. Δὲν λησμονεῖ κανεὶς παρὰ ἐὰν μεθ' αὐτῶν καὶ μόνον ἐνόσω εἶναι μεθυσμένος.

— Πίνομεν λοιπὸν καὶ μεις, Φωτεινή!

— Ὅχι, ὄχι. Πήγαινε νὰ εὔρης αὐτὴν τὴν μικράν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφέρθης τόσον ἄσχημα.